ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

— Μ' ἀγαπᾶτε λοιπὸν ἀληθινά ;
— Τὸ ξέρετε καλὰ αὐτό.
— Γιατὶ θέλετε νὰ σᾶς πιστέψω ;
— Γιατὶ σᾶς τὸ λέω.
— Ἂν δὲ μοῦ τὸ λέγατε, θὰ σᾶς πίστευα ἴσως.

Ἀυὸ μῆνες εἰχαν περάσει ἀφότου οἱ δυὸ αὐτοὶ νέοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ φλερτάρουν ἔτσι. Τοὺς ἔβλεπε κανεὶς νὰ ἀποφεύγουν τὸ πλῆθος πουἐπλημμύριζε τὴν Τρουβὶλ καὶ ν' ἀναζητοῦν γωνίτσες ἔρημες, διακριτικὲς, ὅπου μποροῦσαν νὰ μιλοῦν ἄνετα γιὰ τὴν ἀγάπη.

Ἐκεῖνος εἶχε συναντήσει τὴ Λουκία ντὲ Λενβάλ,ι τὴν πλάζ, τὴν εἶχε παρακολουθήσει, ἕῆς αὐτοσυστήτηκε σ' ἕνα χορὸ στὸ καζίνο, καί, ἀπὸ τότε, δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὴ γοητεία τῶν βελούδινων ματιῶν της.

Ἡ Λουκία εἶταν μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς κομψὲς κ' ἐλαφρὲς γυναῖκες στὴν ὁποία ἡ συναναστροφὴ ἀντρῶν καλῆς τάξεως καὶ κάποια μικρὴ περισσεία — κληρονομιὰ ποὺ τῆς ἄφησε κάποιος φίλος της—εἶχε δόσει ἕνα καλὸ λοῦστρο. Δὲν εἶχερε καὶ μεγάλα πράγματα γιὰ τὸ λάτρη της, ἐκτὸς ἰοῦ ὅτι εἰχε μιὰ ἀπέραντη περιουσία. Μὰ μάντευε σ' αὐτὸν μι' ἀγνὴ ἀφοσίωση καὶ μιὰν ἀνάγκη αἰσθηματικότητος ποὺ φρόντιζε νὰ τὴν ἱκανοποιεῖ μὲ μιὰν ὑπολογισμένη πάντοτε κοκκεταρία.

Ἐκεῖνο τὸ βράδι κουβέντιαζαν παίρνοντας τὸ τσάϊ τουςστὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου τῶν Παρισίων, ἀπέναντι στὴν θάλασσα, καὶ ἐνῷ ἐκεῖνος τῆς ψιθύριζε : «Δὲν ξέρετε τί εἰνε νὰ σᾶς ἀγαπάει κανεὶς ὅπως ἐγώ. Εἰνε τρέλλα ! Εἰνε ὀδύνη !», ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα σιεναγμὸ οἶκτου : «Δὲν ὑπάρχει γυναῖκα ποὺ ν' ἀγαπήθηκε ποτὲ ὅσο ἐγώ !».

— Ἔχουν σκοτωθεῖ γιὰ σᾶς ;
— Ἔκαναν κᾶτι παραπάνω.

Καί, καθὼς αὐτὸς ἔμενε συλλογισμένος, αὐτὴ ἐπρόσθεσε :

— Μὴ νομίσετε ὅτι σᾶς τὸ λέω αὐτὸ γιὰ νὰ σᾶς δείξω τὴν ἀξία μου. Δὲ συνηθίζω νὰ περηφανεύομαι...

Ἐκεῖνος ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ τότε ἡ Λουκία ἄρχισε :

— Εἰχασυνδεθεῖ μ' ἕνα γιατρό, ἕναν ἄνθρωπο σίκ, τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς εἰχαν ἕνα θαυμάσιο πύργο κοντὰ στὴ Νάντη. Ὦ ! μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τ' ὄνομά του, λεγόταν Ζὸρζ νιὲ Κερντέκ.

Σταμάτησε,πῆρε ἕνα βούτημα, τὸ ἔτριψε στὸ στόμα της καὶ συνέχισε :

— Φαντασθῆτε ὅτι ἤθελε νὰ μὲ παντρευτεῖ, ἀγαπητέ μου. Μὰ ἡ οἰκογένειά του ἔφερνε δυσκολίες... Περιμένοντας τὴ συγκατάθεσή της ζούσαμε μιὰ ὄμορφη ἐρωτικὴ ζωή. Μ' ἐλάτρευε, ἔκανε τρέλλες γιὰ μένα. Ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένη. Αὐτὸ δὲ μποροῦσε νὰ βασιάξει πολύ. Δὲν εἰχε τύχη. Ὁ φίλος μου, ἐνῷ εἰχε πάει νὰ ἐπισκεφθεῖ τοὺς γονεῖς του, ἀρρώστησε. Μοῦ ἔγραφε κάθε μέρα καὶ κάθε φορὰ μοῦ ἀνάγγελνε τὸ γρήγορο γυρισμό του...

Ἡ Λουκία διακόπηκε ἄξαφνα καὶ ρώτησε :

— Μήπως αὐτὰ ποὺ σᾶς διηγοῦμαι σᾶς στενοχωροῦν...
— Ὄχι, ὄχι, ἐξακολουθῆστε.

***

Ἕνα βράδι θὰ τὸ θυμοῦμαι πάντοτε αὐτὸ τὸ βράδι, εἴμουν σπίτι μου,ἔτοιμη νὰ πάω στὶς Φολὶ-Μπερζὲρ μὲ φίλους μου. Ἔβαζα τὸ ἐπανωφόρι μου, ὅταν ἔξαφνα μοῦ ἀνάγγειλαν τὸν ἀδελφὸ τοῦ φίλου μου.Τὸν δέχτηκα καὶ μοῦ ἀνάγγειλε ὅτι ὁ Ζὸρζ εἶταν χειρότερα, ὅτι ἤθελε νὰ μὲ δεῖ κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγω ἀμέσως.

Δὲν ἐδίστασα οὔτε στιγμή. Ἡ πρόσκληση ἑνὸς ἐτοιμοθανάτου εἶνε ἱερή, δὲν εἰν' ἔτσι; Ἕνα τραῖνο ἔφευγε γιὰ τὴ Νάντη σὲ μισὴ ὥρα. Χωρὶς νὰ χάσω ὥρα ἀλλάζοντας τὴν τουαλέττα μου,ἀκολούθησα τὸν ἀδελφὸ τοῦ φίλου μου.

Στὸ δρόμο, μ' ἐπληροφόρησε λεπτομερῶς τὰ καθέκαστα.

Ὁ Ζὸρζ μοῦ εἰχε κρύψει τὴν ἀρρώστεια του. Ἔπασχε ἀπὸ καρκῖνο τοῦ στομάχου. Ξέρετε τὶ εἰνε αὐτό ; Ἡ πιὸ τρομερὴ ἀρρώστεια. Ὁ πιὸ φρικτὸς θάνατος. Ὁ φίλος μου ἤθελε νὰ μοῦ ἀποσιωπήσει ὡς τὸ τέλος αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη.Μὰ τώρα εἶταν πιὰ τὸ τέλος καὶ δὲ μποροῦσε ν' ἀντισταθεῖ στὴν ἀνάγκη νὰ μὲ ξαναδεῖ γιὰ τελευταία φορὰ πρὶν κλείσει τὰ μάτια.

Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ τραῖνο βρήκαμε ἔν' αὐτοκίνητο ποὺ μᾶς περίμενε στὸ σταθμό. Εἴχαμε νὰ κάνουμε μισὴ ὥρα δρόμο γιὰ νὰ φτάσουμε στὸν πύργο.Ὅταν ἐφτάσαμε ἡ ὥρα ἦταν ἕντεκα.

Ἀμέσως μὲ ὁδήγησαν στὸν ἀσθενῆ. Ὅσο ἐπλησιάζαμε στὴν κάμαρή του, κραυγὲς καὶ στεναγμοὶ ποὺ γινόντουσαν ὁλοένα πιὸ εὐδιάκριτοι, ἀκουγόντουσαν. Δὲν θέλησαν νὰ μάφήσουν νὰ μπῶ μέσα πρὶν τοῦ κάνουν ἔνεσι μορφίνης. Ἐφ' ὅσον δὲν ἀναισθητοῦσε μ' αὐτὸ τὸ ναρκωτικό, σύρλιαζε ἀδιάκοπα, σκίζοντας καὶ σπάζοντας ὅτι βρισκόταν γύρω του σὰ μανιακός.

Γι' αὐτὸ τοῦ ἔκαναν ἐνέσεις μορφίνης κάθε δυὸ ὧρες μὲ δόσεις ὁλοένα καὶ πιὸ δυνατές.

Ὅσοι πάσχουν ἀπὸ καρκῖνο τοῦ στομάχου δὲν εἰν' ἄρρωστοι ποὺ μποροῦν νὰ θεραπευθοῦν. Τοὺς ἀποκοιμίζουν μόνο γιὰ νὰ πεθάνουν χωρὶς νὰ ὑποφέρουν πολύ.

Ὅταν ἐμπῆκα στὴν κάμαρή του, εἶταν σταλήθεια πιὸ ἥσυχος κ' ἡ παρουσία μου συνέτεινε γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ ξεχάσῃ τοὺς πόνους του. Δὲν τὸν ἀνεγνώρισα. Εἰχε ἀρχίσει πιὰ ἡ σῆψις. Μιὰ ἀποφορὰ πτωμαΐνης κυμάτιζε μέσ' στὸν ἀέρα. Εἶταν μιὰ ἀποφορὰ σάπια ποὺ ἔφερνε νάρκη παρ' ὅλα τ' ἀρώματα ποὺ ἔριχναν γιὰ νὰ τὴ σκορπίσουν.

Εἰχα ὡς τόσο τὴ δύναμη νὰ τὸν πλησιάσω καὶ νὰ τὸν φιλήσω στὸ μέτωπο παρ' ὅλη τὴ συχαμάρα μου.

Ἔκανε σημεῖο γιὰ νὰ μᾶς ἀφήσουν μόνους. Μὰ ἡ νοσοκόμα δὲν ἤθελε νὰ κουρασθῇ ὁ ἄρρωστός της ἀπὸ μιὰν ἐπίσκεψη ποὺ θὰ παρατεινόταν πολὺ καὶ θὰ ἐπέσπευδε τὴν ἐπάνοδο τῆς κρίσεως. Καταλάβαινα, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ φίλου μου εἶταν νὰ παραμείνω. Δὲ μποροῦσα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ αὐτὴν τὴν τελευταία χάρι. Παρακάλεσα λοιπὸν τὴ νοσοκόμα νὰ πάει νὰ κοιμηθεῖ, βεβαιώνοντάς την ὅτι θ' ἀγρυπνοῦσα ἐγὼ στὴ θέση της,καὶ ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ κάνω ἐγὼ τὶς ἐνέσεις τῆς μορφίνης κάθε δυὸ ὧρες,ἐπειδὴ κάποτε εἰχα χρησιμοποιήσει μορφίνη καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Ἡ νοσοκόμα ἔφυγε. Μόλις μείναμε μόνοι,ὁ φίλος μου μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν μοῦ μίλησε γιὰ τὴν περασμένη μας ζωή, γιὰ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη του. Ἕνα ἀσθενικὸ χαμόγελο φώτισε τὴν ὄψη του τὴ σβησμένη. Μὲ ρώτησε ἂν ἤμουν εὐτυχισμένη καὶ μὲ πληροφόρησε ὅτι δὲ μὲ εἰχε ξεχάσει στὴ διαθήκη του.

Κουβέντιαζαν στὴ ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου

Ἐπειδὴ ἔβλεπα τὴν ἐξάντλησή του, τοῦ σύσιπσα μὲ γλυκὸ τρόπο ν' ἀναπαυθεῖ. Πῆρα κι' ἐγὼ ἡ ἴδια ἕνα βιβλίο κ' ἐκάθησα στὸ προσκεφάλι του.

Εἴμουν κουρασμένη ἀπὸ τὸ ταξίδι, συντριμμένη ἀπὸ τὶς διαδοχικὲς συγκινήσεις ποὺ ἐδοκίμασα κ' ἐπάλεψα ἄδικα μὲ τὸν ὕπνο. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἰχα ἀποκοιμηθεῖ βαθειά.

Ὅταν ξύπνησα σκοτάδι βαθὺ μὲ τριγυρίζε, ἡ λάμπα εἰχε σβήσει. Σιωπὴ βαθειὰ ἀπλωνότανε. Δὲν ἄκουγα οὔτε τὴν ἀναπνοὴ τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὅταν τὰ μάτια συνήθισαν κάπως στὸ σκοτάδι, διέκρινα μιὰ γραμμὴ λευκοῦ φωτὸς πίσω ἀπ' τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου. Διευθύνθηκα ψηλαφῶντας ἐκεῖ καὶ τὰ παραμέρισα. Εἰχε ξημερώσει κιόλας ἔξω. Ντράπηκα ποὺ εἰχ' ἀφήσει καὶ πέρασε ἡ ὥρα τῆς ἐνέσεως. Ὁ φίλος μου πρέπει νὰ φώναξε κ' ἐγώ, στὸν ὕπνο μου, δὲν τὸν ἄκουσα. Ἀκούγοντας τὶς φωνές του ἡ νοσοκόμα χωρὶς ἄλλο θὰ εἰχε ἔρθει νὰ τοῦ κάνει τὴν ἔνεσή του ἀθόρυβα, ἐνῷ ἐγὼ κοιμόμουν. Μὰ ἐνῷ ξαναγύρισα πρὸς τὸ κρεββάτι ειδα πῶς εἶταν ἄδειο.

Ξετρελλαμένη φώναξα ζητῶντας βοήθεια. Ἡ νοσοκόμα ποὺ κοιμόταν δίπλα ἔτρεξε.Μοῦ εἶπε κι' αὐτὴ ὅτι δὲν ἄκουσε τίποτε τὴ νύχτα κι' ἀρχίσαμε μαζὶ νὰ ψάχνουμε γιὰ τὸν ἄρρωστο· εἴδαμε αἷμα στὰ σεντόνια καὶ τοὺς τάπητες. Αὐτὲς οἱ κηλίδες τοῦ αἵματος μᾶς ὡδήγησαν ὡς τὸ μικρὸ δωμάτιο τῆς τουαλέττας ὅπου βρήκαμε τὸ πτῶμα τοῦ φίλου μου, φριχτὰ παραμορφωμένο. Τὰ μάτια του τεράστια ἀνοιγμένα μὲ τὶς κόρες διεσταλμένες διατηροῦσαν ἀκόμα τὴν ἔκφραση μιᾶς τρομερῆς ὀδύνης.

Εἶταν ἕνα θέαμα φρικτό. Τὸ δυστυχισμένο παιδὶ δὲ θέλησε νὰ μὲ ξυπνήσει τὴν ὥρα τῆς ἐνέσεώς του. Εἶχε πεθάνει σιωπῶντας. Ὑπόφερε ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀφάντασιους πόνους, χωρὶς νὰ βγάλει λέξη. Ξέρετε τί θὰ πῆ αὐτὸ γιὰ ἕναν δυστυχισμένο ποὺ τὸν πεθαίνει ὁ καρκῖνος ;... πέθανε σιωπῶντας γιὰ νὰ μὴ ταράξει τὸν ὕπνο μου...»

Κι' ἡ Λουκία πρόσθεσε μ' ἕνα βλέμμα θριάμβου :

— Αὐτὸ εἶνε ἔρως, ἀγαπητέ μου.

***

Ἐκεῖνος τὴν ἐκοίτ..ξε μιὰ στιγμή. Τὸ πρόσωπο τῆς Λουκίας δὲν πρόδιδε καμμιὰ συγκίνηση μὲ τὴν ἀνάμνηση αὐτῆς τῆς ἡρωϊκῆς ἀγωνίας. Ἐκεῖνο ποὺ ἔλαμπε μέσα στὰ μάτια της δὲν

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

P. J.

Ἀνήκει εἰς τὸν διπλωματικὸν κύκλον, εἶνε ἀλλοδαπή. Ἀπὸ τὶς πλέον διακοσμητικὲς ἐμφανίσεις σὲ κάθε διπλωματικὴ δεξίωσι καὶ στὰ γνωστότερα Ἀθηναϊκὰ μέγαρα. Ξανθή, ὡραῖα μάτια μὲ γαζοπράσινες ἀνταύγειες, σὰν Νορβηγικὰ «φιόρντ». Ντυμένη πάντοτε μὲ σύννεφα ἀπὸ μουσσελίνες ἢ ζωρζέττ, τούλια, μώβ, ρὸζ ἢ ἀσημένια. Ὡραία ἐμψύχωσις τῆς ἀνοίξεως τοῦ Μποτιτσέλλι. Εἶνε πολὺ μουσικός,τραγουδεῖ θαυμάσια καὶ ὀφείλει σὲ κάποιο μαγευτικὸ τραγοῦδι της ἕνα χαριτωμένο ἐπεισόδιον. Ἕνα βράδυ τραγούδησε σὲ μικρὸ φιλικὸ κύκλο κεκλημένων, μιὰν ἄρια ἀπὸ κάποια ὄπερα, ὅταν ἀπὸ τὸ δρόμο ἀκούγεται μία φωνὴ γλυκειὰ καὶ εὐχάριστη, νὰ τὴν συνοδεύῃ μὲ ἀκρίβειαν ἀξιοθαύμαστον. Ἦσαν τόσο καλὰ συντονισμένες αἱ δύο φωνὲς τῆς ὡραίας βιεννέζας καὶ τοῦ ἀγνώστου διαβάτου, ὅστις ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ εἶχε σκαρφαλώσει σ' ἕνα δένδρο ποὺ ἦτο ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸ ἐσυνόδευεν, ὅτι ἀκριβῶς τραγουδοῦσε ἡ συμπαθὴς οἰκοδέσποινα ὑπὸ τὸν ἀσυγκράτητον ἐνθουσιασμὸν τῶν κεκλημένων. Ὅταν τελείωσε τὸ τραγοῦδι παρεκλήθη ὁ ἐνκόγνιτο τραγουδιστὴς νὰ προσέλθῃ καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν ἀναψυκτικά,ἀλλὰ ἐπροτίμησεν νὰ ἐξαφανισθεῖ εἰς τὸ σκότος μὲ τὸν ἴδιο ρωμαντικὸ τρόπο ποὺ ἦλθε.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην δεξίωσις-ραμὶ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δ. Σκαναβί. Αἴθουσαι ποὺ τὶς διακρίνει ἐξαιρετικὸ γοῦστο. Ἕνα σαλόνι ἰαπωνέζικο ποὺ συγκεντρώνει πολύτιμες μπλὲ-ντὲ-σίν, σπάνια ἀνθοδοχεῖα καὶ ἔπιπλα ἰδιόρρυθμα καὶ καλότεχνα Μία πελωρία αἴθουσα νεωτεριστική, μὲ ἀλκὸβ καὶ μακρυὰ πολυθρόνα εἶδος ντιβανιοῦ μοδέρνου, μετάξωτὸ σὲ χρῶμα λὶ-ντὲ-βέν, κουρτίνες καὶ ἀμπαζοὺρ στὴν ἴδια ἀπόχρωσι.

— Ἐκτάκτως κομψὴ ἡ Δὶς Λ. Σκαναβί φέρουσα τουαλέττα θαυμασία ζωρζέττ «μπισκουΐ».

— Μερικαὶ ἰδιαίτεραι ἐμφανίσεις μεταξὺ τῶν πολλῶν κεκλημένων : κ. Ἀθανασιάδη τουαλέττα γκραὶν-ντὲ-πούντρ ροζάτρ, Δὶς Νικολαΐδη ζωρζὲττ πράσινη καὶ μαντὼ κὰπ ἐπίσης ζωρζέττ, Δὶς Ἀντωνοπούλου τουαλέττα σαντρὸν σιφφόν, Δὶς Δ. Γρηγοριάδη ὡραιοτάτη καὶ ὁλόδροση ἐμφάνισις, φόρεμα μπὲζ-ρὸζ ζωρζὲττ καὶ μαντὼ ὁμοιόχρωμον ζωρζέττ, καπελλὶν στὸν ἴδιο τόνο.

— Τσάϊ χορευτικὸν προχθὲς Σάββατον παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ν. Μακκᾶ εἰς τὴν εὐχάριστη ἐν Π. Φαλήρῳ ἐπαυλίν των.

— Ἡ οἰκοδέσποινα ἐδέχετο τοὺς κεκλημένους της μὲ τὸ συμπαθητικὸν ὕφος ποὺ τὴν διακρίνει,φέρουσα τουαλέττα μαύρη καὶ ρόζ.

— Δύο ἐκτάκτως νόστιμαι ἐμφανίσεις αἱ Δες Εἰρήνη καὶ Ἄλεξ Ν. Μακκᾶ, ἡ μία μὲ τουαλέττα ζωρζὲττ μπλὲ λαβόντ, καὶ ἡ ἄλλη μπέζ.

— Ὁ χορὸς ζωηρότατος καὶ τὸ κυλικεῖον πλουσιώτατον συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ κρατήσῃ τοὺς κεκλημένους μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

— Διακρίναμεν τὸν Ἐπιτεταραμμένον τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὴν κ. Γκούλγ, κ. Ἄτλεϋ, κ. Βανβάϊκ, κ. Μ. Μελᾶ πολὺ εὔμορφη μὲ τουαλέττα μαύρη καὶ λευκή, Δ. Φωτιάδη τουαλέττα μπλὲ λαβάντ, κ. Δεκαβάλλα τουαλέττα μώβ, κ. καὶ κ. Π. Κοντογιάννη μπὲζ σύνολον, κ. καὶ κ. Π. Μακκᾶ, κ. Σκέντερ, κ. Μαρκοπούλου τουαλέττα ἐμπριμέ, κ. καὶ κ. Κ. Δοσίου, κ. καὶ κ. Β. Μπένση, κ. καὶ κ. Γ. Μακκᾶ, Δα Μ. Σακελλαροπούλου πάντοτε φωσφορίζουσα ἀπὸ κέφι καὶ ἐξυπνάδα, κ. Κάμπεριπατς, κ. Κακουλίδη τουαλέττα κομψὴ μπορντὼ, κ. Κ. Γεωργαντᾶ, κ. Περιβολαροπούλου, κ. Μανέττα, κ. Πετμεζᾶ, κ. Ταμπακοπούλου, κ. Λεοντοπούλου, κ. Παπαλεξανδρῆ, κ. Ψύλλα, Δα Χασιώτη, Δα Α. Πετμεζᾶ, Δα Μανούση πολὺ εὔμορφη μὲ τουαλέττα ρὸζ καὶ οἱ κ. κ. Μαλέττας, Γκίνης, Νεγρεπόντης, Διαμαντόπουλος, Π. Μακκᾶς, Λεοντόπουλος, Βούλγαρης, Μίνδλερ, Λόρς, Μανούσης, Τομπάζης, Μεταξᾶς, Δεκαβάλλας, Χατζηαργύρης κλπ.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἑσπερὶς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Μ. Νεγρεπόντη πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Ρ. Στράουσς.

— Αἴθουσαι συγκρατητικαί, διάκοσμος καλαίσθητος, εὐρύχωρον χῶλλ μὲ μεγάλα ντιβάνια. Μερικὲς κυρίες κάθονται, ἄλλοι στέκονται καὶ ὁμιλοῦν, ἄλλα γκρούπ σχηματίζονται γύρω ἀπὸ τὸν μεγάλον Γερμανὸν συνθέτην, ὅστις συνομιλεῖ μὲ ἐγκάρδιον ὕφος.

— Ἡ οἰκοδέσποινα μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὴν ἁβρότητα δέχεται τοὺς κεκλημένους της, μεταξὺ τῶν ὁποίων : κ. καὶ κ. Λ. Ρούφου, κ. καὶ Γ. Χαριτάκη, κ. καὶ κ. Ρωμάνου, κ. κ. Κασσαβέτη, κ. καὶ Ἀλ. Γρίβα, κ. καὶ κ. Γ. Καφαντάρη, κ. καὶ κ. Δαμαλᾶ τουαλέττα δαντέλλα μαύρη, κ. καὶ κ. Δ. Φωτιάδη, ἁρμονικώτατον σύνολον μαῦρο, μὲ πελώριο τριαντάφυλλο βαθύχρωμον, κ. καὶ κ. Τριάντη, κ. καὶ κ. Δαβιδοπούλου πολὺ chic, μὲ τουαλέττα ταφτὰ μαύρη καὶ ροζάτρ, κ. καὶ κ. Στώκου τουαλλέττα μαύρη, κ. καὶ κ. Γ. Κοσμαδοπούλου τουαλέττα κόκκινη, κ. καὶ κ. Κιμ. Τριανταφύλλου τουαλέττα χαριτωμένη ἀπὸ μώβ ταφτὰ καὶ τούλλια, κ. καὶ κ. Ἰμελεν,αἰθερία ἐμφάνισις μὲ τουαλέττα μώβ τούλλια καὶ μουσελίνα, κ. καὶ κ. Μπιστεντοὺ τουαλέττα κομψὴ μπλὲ ρουὰ ζωρζὲττ, κ. καὶ Δὶς Σωτηριάδη τουαλέττα λευκὴ καὶ ρὸζ, Δὶς Δέλτα πολὺ εὔμορφη μὲ τουαλέττα λευκή, Δὶς Ρικάκη πράσινη ζωρζέττ, κ. καὶ κ. Μπουτνίκωφ.

— Ἕνα ἔμψυχον κομψοτέχνημα ἡ σύζυγος τοῦ παρεπιδημοῦντος γερμανοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Ροζεντάλ, τύπος θελκτικῆς βιεννέζας, μὲ μάτια σπάνια γκρὶ-μπλέ.

— Ἄρχισαν καὶ αἱ ὑπαίθριαι συγκεντρώσεις, Ἡ ταράτσα τοῦ Παραδείσου κάθε ἀπόγευμα φιλοξενεῖ κομψὲς Ἀθηναῖες. Ὅσον οὔπω ἀνοίγουν καὶ αἱ πύλαι τοῦ κήπου τοῦ Πτὶ-παλαί.

— Τὸ Τροκαντερὸ ἔχει περισσοτερον γνωστὸν κόσμον Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή.

— Τὸ Καστρὶ κατὰ προτίμησιν Σάββατο καὶ Κυριακή. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴ παρευρέθησαν κ. καὶ Δὶς Κολινιάτη, κ. καὶ Δὶς Λούρου, κ. καὶ κ. Ἐμπειρίκου, κ. καὶ κ. Ψύχα, κ. καὶ κ Παπαφράγκου, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Σκουζέ, κ. καὶ Δὶς Ἡσαΐα, κ. καὶ Δὶς Παπαστρατῆ, κ. καὶ κ. Φωτιάδη κλπ.

— Ἀπὸ τὶς πλέον εὐχαρίστες καλλιτεχνικὲς ἑσπερίδες ἡ δοθεῖσα εἰς τὸ θέατρον Ἐθνικὸν ἑσπερὶς τοῦ Ὁμίλου Φίλων Ἀθηνῶν.

— Τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα ἦσαν ὁ χορὸς τῆς Ἰσπανίδος κ. Ντορβίλλ, τὸ τραγοῦδι τῆς κ. Κιμ. Τριανταφύλλου, οἱ ρυμθικοὶ χοροὶ τῆς κ. Ραίημον.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην, ἑσπέρα-μπρὶτζ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Στ. Βαφειαδάκη,παρευρέθησαν μεταξὺ ἄλλων κ. καὶ κ. Χωρέμη, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Κωστῆ, κ. καὶ κ. Στ. Φωτιάδη κτλ.

— Τὴν προσεχῆ Τετάρτη γκάρντεν-πάρτυ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀθανασίου.

Ἡ Μονταὶν

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἀνέκδοτο τοῦ Παπαδιαμάντη

Ὁ μακαρίτης Ἀλέξ. Παπαδιαμάντης ἔλεγε ὅταν θυμοσοφοῦσε:

— Ἡ παιδοῦλα γελᾷ, ἡ παρθένα ὀνειρεύεται, ἡ πανδρευμένη δοι λεύει, ἡ γριὰ χασμᾶται καὶ μόνον ἡ χήρα διασκεδάζει.

Καὶ τὸ ἑξῆς :

— Τὰ περισσότερον λεπτὰ ζητήματα εἶνε τὰ ἀφορῶντα τὰ λεπτά.

***

Ὁ Μολλιέρος καὶ οἱ ὀδοντοΐατροὶ

Μιὰ μέρα ρώτησε ἕνας φῖλος του τὸν Μολλιέρον, ποιὸ εἶνε τὸ ἔργον ἑνὸς ὀδοντοΐατροῦ.

Ὁ ποιητὴς ἀπήντησε :

— Ὁ ὀδοντοΐατρὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ποτὲ δὲν λέει τὴν ἀλήθεια καὶ ὁ ὁποῖος ξέριζώνει τὰ σαγώνια τοῦ ἄλλου, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κινήσῃ τὰ δικά του.

***

Ἀπάντησις... πληρωμένη

Ἐρρῖκος ὁ Δ'. ἐκτιμοῦσε πολὺ τὸν ἀνδρεῖο Κρυλιών, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχε ἕνα ἐλάττωμα νὰ κάμνῃ πολλὰ χρέη καὶ νὰ μὴν πληρώσῃ τίποτε.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Κρυλιών, εἶπε εἰς τὸν Βασιλέα.

— Μεγαλειότατε, ἐπιτρέψατέ μου τρεῖς λέξεις «χρήματα ἢ ἄδειαν».

— Κρυλιών, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρῖκος, ἔξ λέξεις «οὔτε τὸ ἕν, οὔτε τὸ ἄλλο».

εἶταν οἶκτος, ἀλλὰ περηφάνια. Τότε κ' ἐκεῖνος ἔννοιωσε ὅτι τὸ πάθος ποὺ εἶχε γι' αὐτήν, ἄλλος κηρκῖνος ποὺ ἔτρωγε τὴν καρδιά του, δὲν εἶταν γιὰ τὴ Λουκία παρὰ μιὰ ἀκόμα κατάκτηση κι' ὅτι ἀργότερα, ἕνας ἄλλος φῖλος της θ' ἄκουγε ἴσως ἀπὸ τὰ ἀδιάφορα χείλη αὐτῆς τῆς κόρης τὰ βάσανα τὰ δικά του.

Τότε, χωρὶς νὰ θελήσει νὰ λιγοστέψει τὴν ἀποκαρδίωσή του, ἀπάντησε ἀπότομα:

— Ναί, αὐτὸ εἶνε ἔρως, μὰ δὲν τὸν ἀξίζατε.

Καὶ καθὼς ἐκείνη ὀπκωνόταν ἔκπληκτη, ἐπρόσθεσε :

— Ὄχι, ὄχι, δὲν τὸν ἀξίζατε. Εἰστε μιὰ ἄψυχη κοῦκλα. Ἡ ἱστορία σας δὲν εἶχε γιὰ μένα τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἐλπίζατε. Μὲ θεράπευσε. Χαίρετε, κυρία...

Καί, ἀφοῦ τὴν χαιρέτησε ψυχρά, ἀπομακρύνθηκε.

André de Lorde